

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad cat. officinarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általános katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor-grófhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-ter.

Egyes számok kaphatók: a dohánytörzsdékben.

Veni Sancte!

Minden ember érzi gyöngeségét, mikor nagy munkába kezd. De érez valami reménykedő szent érzést is s felfohászkodik. Az emberi józan ész, sőt az ösztön is munka kezdetén Isten felé fordul.

Beírja a jó kereskedő az ő üzleti könyvének elejére, hogy: „Isten nevében!” Ünnepséget csapnak az emberek minden megnyitáskor.

Tele van a közbeszéd ilyen értelmű közmondásokkal: „Ab Jove principium” mondotta már a római. Az év első napját és egész első hónapját pedig Januariusnak szentelte — a kezdet Istenének. A házi-áldásszerű mondások házaikban mindenfelé erre emlékeztetnek.

A tanulásra, a bölcseségre pedig külön megmondja-a keresztény közmondás: „Initium sapientiae, timor Domini.” A bölcseségnek kezdete az Ur féltelme.

Ime tehát mi is elénkkeljük, mint őseink annyi század óta buzgón énekeltek a szent tanítás előtt, az igazi lecke előtt:

Jöjj el szent Lélek Ur Isten,
Adjad hűt ajándékodat!

Ezt énekeljük bevonulási énekül mi is, ujoncai az Ur szellemi hadseregének.

Harcot harcolunk mi emberek, tanítók és tanulók mind a földön. Kövessük hát

a katonákat, az útközet kezdetén tegyük le a földre, lábhoz fégyverünket, a könyvet.

Adjuk meg először Istennek, ami az Istené. Csak azután adhatjuk meg a császárnak, ami a császáré, édes hazánknak, ami a hazáé, — a tudománynak, ami a tudományé.

Ebben a magas gondolatban ime tanáraitok, kedves ifjuság, együtt vannak veletek; nemcsak ti kérték, — hanem ők is. Egfelé fordítják szemüket, áldást, erőt kérnek közös munkáitokra, melyben együtt akarnak veletek dolgozni.

S így van helyesen. Minden, legkisebb emberi cselekedetünknek is a legmagasabb cél, az Ur a végcélja. Ot emlegessük hát a kezdetben.

Gyengül az emberi erő, lankad, megfogy a küzdelemben, mint a kilőtt golyót vonja lefelé... folyton a föld vonzó ereje: azért vesszünk mindig magasabb pontot célba; szellemi munkáink célpontja pedig igazán magasan van — az emberiség tökéletessé válása.

Amit mindennél egyszerűbben, világosabban s sokat, a legtöbbit igóroén fejezett ki az élet igéit tanító:

„Legyetek tökéletesek mint a ti mennyi Atyátok a mennyben tökéletes!”

Nem a XVIII. század emberei, a haladás hívei hirdették ezt, más mondta ki azt

régén, tizenkilenc századdal ezelőtt, a „haladás” első-igéjét, még pedig igazabban, szebben minden másnál, mert kitűzve a legmagasabb célt az embernek — az isteni tökéletességet, a legvagasztalóbbat is mondotta, mert az a cél, akilhez törekszünk a Mi Atyánk, hozzá vezet az ut!

Kérjük tehát a tudomány lelkét. S megadatik nekünk.

De ismételjük is meg mindig, minden előadás előtt az év végéig. Mert aki hű marad mindhalálíg, az kapja meg az élet koronáját!

Midőn a tanár felállítja az osztályt: Vigyázz! és mint szokták mondani „figyelmezz,” ez az ünnepélyes perc, melyben a diák rendbe szedi magát, nemcsak a tanár személyének szól, hanem főképen a tanulás kegyelme osztogatójának, a szent lélek Istennek... Kérjétek őt magatokban minden tanítás előtt, hogy legyen tanáraitokkal és veletek, hogy megtanulhassátok mindazt, amire szegény hazánknak szükség van.

Mindenütt hazánknak és az egész világon szárazság uralkodik a lelkekben, gyöngeség, kishitűség.

„Jöjj el elevenítő sz. Lélek! töltsd be hived szívét, gyullasd föl lelkünkben a te szereteted tüzeit. Bocsásd ki a te Lelkedet és minden föléled és megújítod a föld

Az egri ünnep.

— A Fejérmegyei Napló eredeti tárcája. —

III.

A versenyek.

Jónevű zenei írók, külföldiek épp úgy, mint hazaiak, mind sürűbben kezdik hangoztatni azt a nézetet, hogy az ugynevezett „verseny-énekülés” a mai formájában esztétikai és morális szempontból nem felel meg annak a magas célnak, amelyet a dalosünnepnek szolgálnak kell. A versenyénekülés (a német Preissingen — díjért éneklés) az egyes dalárdák művészi előhaladására nézve biztató lehet ugyan, már azokéra, akik a véletlen, vagy protekció vagy más kedvező mellékkörülmény folytán értékes díjjal térnek haza a küzdőtérrel, ámde nyernek-e újabb és fokozottabb munkakedvet azok a dalosok, kik egész évi szorgalmas, kitaró fáradozásuk eredményeül kénytelenek beérni egy sablonos oklevéllel, ha egyébként a szerencse nem ked-

vezett nekik? Hisz a rendelkezésre álló versenydíjak száma már előre megállapítja a jutalmazandók számát és a babér nélkül visszavonulók, a bukottak, nagy tömeget is. Ez az egyik oka, hogy dalosgyületemk általában, a kezdők pedig különösen, annyira idegenkednek a szövetségbe való belépéstől, illetve annak keretében való versenyzéstől. A magunk részéről nem találunk e rendszerben kárhözható valót, ha úgy dalosaink, mint nagyközönségünk, nem volnának annyira a külsőségek rabjai, másrészt ha a versenyek eredményeinek elbírálásában oly ideális magaslatra tudnának emelkedni, hogy nem a hazahozott véletlen vagy nem véletlen díj, hanem az erkölcsi siker szempontjából tudná és akarná a versenyek nemes intencióit mérlegelni. Több dalosverseny befejeztével láttuk a meg megnyitlatkozó elégedetlenség sokszor elítélendő jeleit. A most lezajlott egri verseny sem volt ezektől teljesen ment; mindezek alapján arra az álláspontra kell helyezkednünk, mely adott viszonyaink között és a magyar dalosügy mai állásában egyedül látszik helyesnek: a verseny-

énekülés mellözésével *monstre-versenyeket* kell rendeznünk, melyek keretében bemutatható volna a népdal, a műdal mai fejlettségi foka, egy-egy klasszikus mű zenekísérettel vagy anélkül. Fel kellene hívni e nagy hangversenyekre az egész művelt világ figyelmét, be kellene vonni összes zeneszerzőinket, dalköltőinket és az egész művelt magyar társadalmat, — szóval be kell azokon mutatni a magyar karéneklés művészi stádiumát.

Már a megérkezés napjának estéjén, az ismerkedő vacsoránál, módjában állt az érdeklődőnek, hogy a versenyző dalárdák figyelmességgéről, hanganyagáról és művészi tudásáról tájékozódást szerezzen. Az itt előadott szebbnél szebb nóták pompás hangulatba ringatták úgy a közönséget, mint a dalosokat. Szükségük is volt rá a dalosoknak, mert hiszen a város területi viszonyai nem engedték, hogy a kedvező hangulatot az elszállásolás és élmezés gyönyörei váltásuk ki beöltsék.

HEIN MARTON műhangszer-készítő

Székesfehérvár, Kossuth-utca 2. szám.

Ujraújít sajt készítményű hangszereit és dusan felszerelt raktárát, u. m.:

Iskolai hegedűk . . . 6—8—10 kor. feljebb
Harmonikák . . . 3—5—10 „ „
Fuvolák . . . 2—4—8 „ „
Gramophonok . . . 50—70 „ „

Hat évi jótállás! **Cimbalmok:** Hat évi jótállás!
Pedál nélkül 60 kor. feljebb
Pedállal (salon cimbalom) 120 „ „

Zongorák:

Mignon 600 kor, feljebb
Pianon 540 „ „
Harmoniumok 140 „ „

Hangszerek részletfizetésre is kaphatók. — Mindennemű hangszer javítások szakszerűen és lelkiismeretesen eszközöltetnek. — Régi hangszerek megvételnek és beszerzésre: — Az összes hangszerek alkalmatosságai kaphatók.

Mai lapunk 4 oldal.

00000400

színét! Hogy megtanítsa e kicsinyeket mindenre, amiket az Ur tanított nekünk, a végén elmondhassuk, hogy ránk bízott kicsinyeid közül nem vesztel el egy sem . . . Kezdődik az iskolai év, a tanítás vezérei, a szellem hadseregének tisztjei imára vezényelik a tudomány hadseregét. Jöjj el Szentlélek Ur!

Boromisza Jenő.

HAMZUS GELLÉRT

1842—1907.

A ciszterciák kolostorán fekete lobogó leng. Aki megtudja, hogy kit gyászol az a sötét lobogó, lehetetlen, hogy meg ne döbbenjen, hogy el ne komorodjék, hogy egy sóhajt ne bocsásson azért a jó emberért, aki mindenkit szeretett, aki mindenkihez jó volt s akit minden ismerője csak tisztelni és nagyrabecsülni tudott.

Benépesült ma a gimnázium környéke, ifjú legénykék sok szép reménysége, sok becsületes ambíciója csillog a szemekben. Nekünk, akik évtizedekkel ezelőtt azokat a küszöbököt jártuk, a kik éreztük a reménységnek és ambícióknak szárnyuhanásait — sok száz régi diáknak most, mikor az a fekete lobogót megpillantjuk, valami névtelen keserűség érzelme indul meg a szívünkben. Mintha panaszkodni akarnánk, hogy miért kellett ennek a jó embernek közülnök eltávoznia. Mert annak a keserűségnek az indulata között valahogyan kidomborodik a hála követelése, amellyel aziránt az intézet iránt tartozunk s a hála követelése között a szeretetnek és emlékezésnek nemes gondolata, amely a jó Hamzus bácsi alakját aranyozza meg lelkünkben.

Jó Hamzus bácsi, egykori jó tanárunk, atyai jó barátunk, miért kellett tőlünk oly korán eltávoznod? Ugy álltal köztünk, mint a tölgy az ősz elején, mikor leveleit hullatni kezdi. Mi reménykedtünk, hogy még sokáig látjuk alakodat, halljuk kedves, szeretettel tel szavaidat, gyönyörködünk az élet aranyos, ezüstös óráiban, adózni fogunk mindazzal, a mire a hála egy jó ember iránt kötelezhet bennünket s most majdnem váratlanul, dobbantja meg szívünket a gyászos hír, a mely elmulásodat jelenti.

A Mindenható magához szólított. Tiszta, nemes életed, tiszta, nemes jellemed, becsületes,

igaz keresztény szíved el fogja venni jutalmát az igazság Osztagotójától. Az emlékedet azonban a szívekbe irtad be. S a míg régi tanítványaid élnek s a míg azok érezni tudnak, azt onnan semmi kitépni, kiirtani nem fogja. Kimértsolunk egy könnyecseppet a szemünkből s őszinte szívvel kérjük az Istent:

Adjon örök nyugalmat lelkednek!

Hamzus Gellért Egerben született 1842. jan. 17-én. 1859-ben belépett a cisztercita rendbe, 1860-ban áldozópappá, illetőleg tanárrá lett. Mint lelkész mindössze két évig munkálkodott, életének többi része közel negyven éven át a tanári katedrán telt el. Igazi mintája volt a jó és igazságos tanárnak. Személyi tekintet, részrehajlás, szeszély sohase tudta érinteni. Az ilyen gyarlóságok felett oly magasan állott, mint a szikla a göröngy felett. A kibén jóakaratot látott, annak a hóna alá nyult, okos szóval, becsületes jóakarral, ha kellett szigorral, de egyengette a sorsát előre. Nem tanár volt, hanem jóakaró jóbarát, igazi atya a trinitványainak. A mellett a kérelhetetlen pontosság, a szikláva keményedett pedanteria, a komoly flegma miniatépe. Hárminc évig volt Fehérvártot tanár s ezalatt a hosszú idő alatt egyetlen órát nem mulasztott. A sodrából nem hozta ki senki. Szenvédeleik, a gyenge ember indulata őt nem háborgatták se később, de fiatalága idején se. Ugy élt, hogy a ki ismerte, legalább száz esztendő jósolt neki. Hatalmas, izmos ember volt, alátá alak, erős, kemény csontokkal. Nagy sétákat tett, rendszeren élt, mintaképe volt az igazi szolid embereknek.

Annál nagyobb és általánosabb most a csodálkozás és megdöbbenés a melyet halála híre kelt. Bajja a tavasszal kezdődött. Váratlanul tüdőgyulacást kapott. Hamarosan tul esett rajta s mindenki azt hitte, hogy az erős, hatalmas szervezet a betegségnek még a csiráját is kiirtja magából. Nem úgy történt. Zsembegett, kedvét vesztette. Azelett sem volt a sok beszédnek kedveleje, de az utóbbi időben egészen elvesztett a hangja, annál inkább a szellemes, talpraesett megjegyzési. Kiment Előszállásra. Azt hitte, hogy a jó falusi levegő ózóna teljesen helyrehozza majd. Nem úgy történt. Ágyának esett s a vizkór tümelei léptek fel nála. Utóbb teljesen megvakult s szemei semmi világosságra nem reagáltak. Pár hét előtt már a gondolatai is összezsavarodtak. Ezt megelőzőleg gondoskodott lelkéről s igazi jó keresztény és jó pap módjára elkészült a nagy utra, hogy Istene előtt nyugodtan állhasson.

Vasárnap este aztán csendesen elaludt örökre.

Temetésére városunkból Zalai Mihály, Kapossy Endre dr., Vargha Damján dr. Námessy Medárd rendtagok mennek.

A Rend a következő gyászjelentést adta ki:

A magyarországi ciszterci rend apátja s tagjai a testiséri szeretet mély fájdalommal jelentik ft. Hamzus Gellért Károly ciszterci rendű áldozó pap, főgimnáziumi nyugalmazott tanár, a kir. magyar Természettudományi s a magyar Történelmi és Földrajzi Társulat tagjának élete 66-ik, áldozópaptsága 42-ik évébe Előszálláson, a betegek szentségének ajátos felvétele után f. é. szeptember hó 1-én történt elhunytát. Az Úrban elnyugodottnak lelki üdvéért az engesztelő szentmiseáldozat f. hó 3-án délelőtt 9 óraker az előszállási plebánia templomban, temetés pedig ugyanazon nap délután 4 óraker lesz. — Kelt Előszálláson 1907. évi szeptember 2-án. — Nyugodjék békében, s az örök világgóság fényeskedjék neki!

Emlékezés.

Sokaknak, minden tanítványodnak lelkéből szól emlékezésem rólad, kedves Hamzus bácsink. Hisz úgy szerettünk mi téged mindnyájan, kivétel nélkül, hogy szinte gyengének találok azt írni: mint atyánkat. Apánk lehetett hozzánk néha tul szigorú, te soha. Apánk ideges felindulásban használható voltunk szemben keményebb kifakadások, a te aranyos türelmed el nem fogott soha sem.

Pár év kivételével teljesen miénk voltál, fehérváriaké.

Ott lestük a gimnázium épületében, kik tanítanak osztályunkban. S mikor megláttuk a te nevedet tanáraink között, ugráltunk örömlünkben.

Mikor a te órád következett, milyen nyugodt boldogság, milyen jóleső érzés fogta el bennünket. Hiszen, ha láttad, hogy szeretnénk felelni, rögtön felszólítottál, ha észrevetted, hogy kissé nem merünk jószágos zsembedbe nézni, ki nem hívtad szereteti láidat. De szívesen is tanultunk neked mindnyájan.

Óráid után köréd gyülekezünk, aztán mindent-mindent teljes bizalommal, őszinte örömmel feltártunk előtéd. S minidg mosolyogva végtelen jószággal hallgattad szavunkat, mindenitűnkhez volt kedves szívhez szóló atyai intésed.

Ha az utcán láttunk, nem bujtunk előled, hanem inkább mindig arra igyekezünk, amerre te jártál, hogy láthassunk téged. S mikor méltóságos, mégis olyan nyájás szép alakod feltűnt,

Másnap, pénteken az összkarok próbái és az OMDE közgyűlése után, melyen Zichy Géza elnököl, az érseki káptalan 18000 korona költséggel épült nagy dalcarnokba vonult a dalosok zászlós menete, mikor is a kötött versenykarok kerültek előadásra. És pedig az I. csoport Lányi Ernőnek Pósa Lajos szövegére írt „Petőfi” című nehéz nédalát, a II. csoport Károlynak nálunk is többször előadott „Nem nézek én . . .” című nehéz nédalát, a III. csoport pedig ismét Lányi Ernőnek „Szár az földből virág nem kel” című könnyebb nédalát énekelte a zsúri, illetve sorshuzás által megállapított sorrendben.

Amily írászató a hallgatóra nézve ugyar egy karnak 15—20 izben való végig hallgatása, épp oly tanulságos az érdeklődésre, vagy éppen szakemberre nézve a karmesterek felfogásának, előárnyalatoknak, általában a művészi kivitelnek megfigyelése. Általánosságban minden versenyző dalosgyesület derekasan megfelelt feladatának. A régebbieknél határozott haladást észleltünk tudás, kifejezés és művészi felfogás tekintetében, — így például mindenkit meglepett a helybeii D. V. műhelyi dalgylet szép előadása és mintaszervi fegyelmezettsége, — most bemutatkozó dalárdák pedig szintén a legszebb reményekre jogosítanak.

Ha a kötött karokat a karmesterek művészi egyéniségének, kivitelbeli felfogásának próbakövéül tekintjük, ugy bátran mondhatjuk, hogy a szabadon választott karok viszont a dalárdák értelmi és érzelmi világának hű tükröi. A harcszeret, mely Dobó István és az „egri nők” városában sokszorosan megillette a magyar dalost, a dal és szerelem dicsérete zengett dalosaink ajakán

szébbnél szebb melódiáknak; tüzesen, majd andalítóan, lelkesíve, majd elborongva csengett-bongott a magyar nóta. Hóskölményei, óda, szerelmi és bordal, majd az édesbús népdal lopta be magát füllünkbe, onnan a szívünkbe, a lelkünkbe. Gyönyörködöttünk a magyar dalban magárt, de gyönyörködöttünk benne ama nemzetforraszó hatalmáért is, hogy egyesítette — sajnos, minket csak a dal tud egyesíteni, Székesfehérvárral eddig még a dal sem, — a magyar nép legkülönbözőbb rétegeit a legnemesebb művészetben.

A nemes versenyben együttműködött a főiskolai tanár a gatyás mezőkövesdi paraszttal, az íróember az iparossal, a főtisztviselő a szerény hivatalnokkal; katolikus papok, tanárok, tanítók más felekezetheli kolégáikkal.

A versenyek eredménye a lapokból eléggé ismeretes.

Az egri közönséget, valamint a dalosokat és vendégeket már a bevonulásnál élénken foglalkoztatta annak találgatása, vajjon nyernek-e díjat a mezőkövesdick, hófésér ingujjas, gatyás, darutollas kalapos földmívelők? Hát bizony nyertek díjat, igaz, hogy jobb helyezést is érdemeltek volna.

Sokat szeretnénk írni a díszhangversenyről, továbbá az összkarok mintaszervi előadásáról, melynek legkiemelkedőbb pontja volt a tüzes, gyújtó hatású Fáy-Hackl-féle Rákóczi-induló és az egri karnagy Pogacsnik 120 tagu vegyeskara, 80 gyönyörű egri lányval az előtérben, melynek látára, énekének hallatára a szívünk repesett a gyönyörűségtől. Tartozó kötelességünk volna igen sokat, szépet és jót mondani az egri szépekről általában, a fényes Dobó bál tündéreirol külön-

sen, — de röviden csak enyit: „az egri kis lány mind kedves . . . de nem „bűszke, pedig van neki nőre . . .”

A Dobó-szobor-leleplezésének fényes ünnepeiről napi és képes lapjaink kelles cikkeiben és hű fényképfelvételekben már szintén megemlékeztek.

Minket fehérváriakat, különösen érdekelt az egri dalosünnep. Azért is, mert egyik büszkeségünk, a D. V. műhely-dalgylet becsülettel versenyzett a pálmáért, melyet derék karmestere, rének, a sajnos, eltávozott Tomni Bélának vezetésével el is nyert (a II. csoport 2 c. díját, gyönyörű ezüst serleget.) A koszorus lánynak adott szép szerenájával s más szép énekszámával pedig elérte azt, hogy a Dobó-szobor-leleplezése napján az egri várban mondott tábori misén, melyen a honvédség a rendezőség felkérésére is megjelent, vallásos és hazafias énekekkel emelte az ünnep áhitatát.

A jövő év nyarán városunk fogja vendégül látni a Dunántulnak mintegy 20—24 dalosgyeletét, öt-hatszáz dalosát. A Dunántul összes nagyobb városainak vendégkeretét élvezte már a Szövetség, Székesfehérvár, az ősi híres-néves királyváros a soros, hogy megnutassa, van-e benne még igaz magyar vendégkeretet is, lelkesedik-e még hazafias és művészi eszményekért?

Reméljük és adja Isten, hogy Székesfehérvár is kivívja e térer az egri nevet!

Medgyesy József.

messziről kiderül mindnyájunknak arca, tied is, miénk is. Alig vártuk aztán, hogy üdvözölhessünk, s mily boldogok voltunk, amikor rendesen szóba álltunk velünk. Ugy körülrajongtunk, mint madár-fiókák az anyjukat szokták, mikor eledeit hoz a kis éhezőknek. Mert pusztá látásod lelki táplálék volt éhezők lelkünknek, jószág arcodból annyit jót olvastunk, ránk oly szeretettel mosolygó szemedből oly szépet tanultunk, mit földi létünkben elfeledni rólad tiszta lehetetlen.

Jóságodon, kedvességeden kívül annyit nem mes tudajdonod van, de felemlíteni sem merem, mert egész életed szerénységét holdod után sem bátorodom háborgatni. De szerénységedről meg kell emlékeznem, mert ebben tündöklő példája volt mindazoknak, kiknek egyik főboldogságukat az képezi, hogy téged szerencsések voltak ismerni. Ki hallotta valaha, hogy te magadról beszéltél csak egy szót is? Pedig, ha valamiről könyvekben nem találtunk kellő tájékoztatást, hozzá fordultunk, s nem tudunk olyat, amiről felvilágosítást nem adtál volna nekünk. Hányszor lett volna magasabb állások elfoglalására bőséges alkalmod, de tanítványaidat elhagyani semmiféle kitüntetésért sem voltál képes.

Ezt az egy szót még megengeded említenem: mindenben *mintaképeim* voltál. Mindnyájan olyanok szerettünk volna lenni, amilyen te voltál; oly végtelen jók, oly szívesek, oly barátságosok, olyan türelmesek, oly nemesen szerények, oly igazán tőkéletesek. Mikor egyik-másik osztálytársunkról megtudtuk, hogy tanári pályára készül, közre fogtuk, s egyre azt hangoztattuk: „Csak aztán olyan tanár légy ám, mint a Hamzus bácsi!” S addig nem hagyunk neki békét, míg meg nem igérte, hogy olyan lesz. És előre is ürvendeztünk, hogy lesz közöttünk Hamzus bácsinak utódja.

Sok tiszta örömistet most szentelt fájdalom váltja fel. Míg rólad írom szerény emlékezésemet, kedves jó tanárunk, megszólalnak a hangok, először a kisebb éles fájdalommal, aztán közéjük bűg zúgva a hatalmas Ignác-harang, melynek az egész várost betöltő hangját negyven évig hallgattad.

Mi is sokszor hallgattuk e hangot, de soha fájóbb érzéssel, mint most, mikor téged sirattok, s mi vele sírtunk.

Hangos zokogásban tört ki lelkem mély fájdalom, melyben enyhülést csak az a mélyszéges szívből fakadó imádság nyújtott, amit érted küldtem mennyei Atyánkhoz, édes Hamzus bácsink sokakkal együtt.

Isten veled, drága, szeretett tanárunk, emléked, tanításod, minden szavad élni fog bennünk, míg mi élünk, s éltel a remény, hogy újra látunk téged örök fényességben, mely világoskodik neked mindörökké.

Károly Ignác.

UJDONSÁGOK.

Magyospüspökünk hívei között. Törökbalintről írják lapunknak: Még most is megremegek kezünkben a toll, bensőnkben a lélek, még most is ég arcunk az öröm, a lelkesedés tüzei, szemünk könnyel telnek meg, szívünket mondhatlan érzések hatják át, ha vissza idézzük emlékeztünkbe azokat a csodás, szép, gyújtó, oktató, tartalmas, költői és mégis mindenkitől megértett és átértett beszédeket, melyekkel Főpásztorunk most vasárnap megtöltötte Törökbalint község templomát, Kath. Körét, a hívek és hitetlenek ezreinek szívét-lelkét. Így csak a Szentlélek Isten tud beszélni az Ő különös választottai által. Főpásztorunk beszédét klasszifikálni nem szabad, nem lehet, hisz egyformán csodásak azok, de én úgy érzem, hogy soha még ily gyönyörűen, soha nagyobb hatással még nem beszélt. De ez a hatás nem a kezek összevéréseben, hanem a mellrebesben, nem virágosban, hanem könnyezőrebben nyilvánult. Megisméltódt az első piros pünkösdi csodája, mikor mindenki a saját nyelvén hallotta az apostolokat, illetve azok lánglelkű utódát beszélni. Az egyszerű nép, a középosztály s a legműveltebb lélek egyforma áhitattal szívta magába az Ő igéit, s mindegyik úgy érezte, mintha csak neki, egyedül neki lennének e szavak szánva, mintha csak hozzá, csak az Ő buzdítására, vilgosságra, vigaszra

éhes lelkéhez lennének azok intézve. Oh! százszor boldogok mi, kik őt miénként mondhatjuk, kik őt miénkek mondhattuk, ezt a fardhatatlan apostolt! 4 nagy beszédet mondott egy nap nemetül, magyarul vegyesen s azok mindegyike egy-egy remeke a szónöklat művészetének s hű visszafükrözése az ő nagy-lelkének. Azután ol-tárt szentelt nagy misét! pontifikált nagy-fényes segédlettel, újból megáldotta egy törökbalinti polgárnak Mayer Ignácnak, ki az új fölöttart ajándékozta a templomnak, immár 25 éves házasságát, majd tisztelgő küldöttséget fogadott, 10-et egymástán; azután látogatásokat tett a kegyurná, a községi jegyzőnél, kántorantónál; rövid ebéd után ismét a templomba sietett litániára, onnét az iskolába, a kolostorba, a kath. körbe, hogy tanítson, buzdítson, lelkesítsen szavaival, szemével egyéniségével, egész lelkével. Asztaltól-asztalhoz ment. Itt a hölgyekkel csevegett, ott az értelmiséget hódította meg, majd a népet bilincselte magához a szeretetnek, a gyermeki hódolatnak soha szét nem törhető láncával. Valóban nagy ünnepe volt ez, de nem egy község, hanem az egész katolikus egyházzal, meleg, csodás az ő szentjeiben s irigylendő az ő nagy püspökeiben!

Zászlószentelés. Jeleztük már, hogy a keresztény szociálisták győzőri zászlaját szent. 8-án szentelt fel a megyéspüspök nagy aranyú tünnepség között. A zászlószentelési meghívó már szétmentek. A meghívót a következő megragadó előszó nyitja meg:

Katonák vegyünk — eszmék katonái. Harcokat vívunk — örök eszményekért, hitünkért, hazánkért, bitangjába került nagy társadalmi javakért. A nagy célok harcait kell megvívni, a harcokat katonák kellenek, a katonának zászló kell. Mi tehát, a Székesfehérvári Keresztény Munkásegylet tagjai zászlót ragadunk, belelűjük ebbe a szent, ebbe a magyar, ebbe a katolikus földbe, kibontjuk lobogóját és a testületi szellem öntudatában megacélo-sodva odavárunk mindenkit. Odavárjuk az ellenséget, hogy harcoljunk vele, megtérítsük vagy letörjük. Odavárjuk a jobarátot, hogy erejével gyarapodjunk. Odavárjuk a léhakat és közömböket, az alszékonyakat és kishitűeket, hogy lelkesedésünk ébressze, erőnk bátorítsa, lobogónk katonákká nevelje őket.

Mit akar ez a zászló? Mit akarhat mást, mint győzelmet. A szociális mozgalmak vízei mind magasabbra duzzadnak. Milliók érdekeiről van szó, jövő társadalmi rendek és helyzetek alapoztatnak. Panaszkodjunk e, hogy a magyar szocializmus vízei szennyesek, hullámai rombolnak, tajtéjük utatolós? Panaszkodjunk-e, hogy ott, ahol milliók érdekeiről van szó, tíz millió katolikus ember járja a hamupipóke szerepét?

Nem panaszkodunk! Panaszkodjék az erőtlén, sirjon a gyáva; — mi pedig végtelen sorokban sietünk zászlónk alá kitaró, hosszu csatára. Kezünkben a komoly munka fegyvere, szívünkben istenfielem és hazaszeretet, ajkunkon bátor hitvallás és győzedelmi ének, zászlónkon a magyarok Nagyasszonya, küzdelmekben Isten áldása: — testvérek, győzhetetlen lesz a mi erőnk, ha összetartunk!

Kinevezés. Almássy István, a pécsi m. kir. állami érdekhivatal főnökét — m. k. erdőmesterre nevezete ki a földművelési miniszter.

Szülők figyelmébe! Iskolai év elején ezer gond nehezedik a szülők vállaira. Berátás, tankönyvek, ruha, vidékieknek még alkalmas, megbízható szállás keresés is nem csekély utánjárás és aggodalmat okoz. Ezek mellett sokszor a második, sőt tizedik helyre szorul az a kérdés a legtöbb szülőnél, hogy milyen *olvasmányt* adjon az iskolai év folyamán gyermeke kezébe.

Pedig ez a kérdés igen fontos, mert a jól megválasztott olvasmány egy éven át lesz jobaráta, vezetője, mulattatója, nemesítője a gyermeknek, ifjúnak vagy fiatal leánynak; míg ellenkezőleg a körültekintés nélkül, csak úgy találatomra megrendelt színtelen, vagy éppen ferde irányú könyv vagy folyóirat ha nem is rontja azt a fiatal lelket, de mindenesetre prajlogat hagyja azt s legfeljebb léha mulattatására, szórakoztatására szolgál.

Epen ezért szolgálatot véltünk tenni akkor, ha most, az iskolai év kezdetén három olyan

ifjúsági folyóiratra hívjuk fel olvasóink figyelmét, melyek irányuknál, tartalmuknál s olcsóságuknál fogva egyaránt érdemesek arra, hogy a legszélesebb körben elterjedjenek.

Az első a *„Zászlónk”* Felesleges bemutatni olvasóinknak. Ismeri egész Magyarország ifjúsága, sőt a szülők is. Egyetlen a modern magyar katolikus irodalmi vállalatok közül, mely minden tekintetben kitűnően megállja a helyét s oly sikerre mutathat rá, melyre alig találunk példát a hozzá hasonló vállalatok között. Rövid öt évi fennállás után előfizetőinek száma meghaladja a *„Hírszerel”*. Van középiskolának, melynek 200 növendéke járja. Eleven, kedves, elmés, változatos minden száma, remek illusztrációkkal, igazi diáknap, de úgy szerkeszti, hogy felnőttek is igazi élvezettel olvashatják. Havonként jelen meg. *Előfizetési ára egy évre két korona. Kiadóhivatala: Budapest, VI. Damjanich-utca 50. szám.*

Méltó társa a *„Zászlónk”*-nak a női ifjúság kedves lapja a *„Nagyasszonyunk”*. Az előbbinek minden előnyével dicsekedik, csak — tekintettel leányolvasóinak kedélyére — szelidebb tónus ömlik el rajta s inkább a szoros értelemben vett szépirodalmat kultiválja. Gyönyörű leírásai, szórakoztató, lelket nemesítő, kedélyt feljesztő elbeszélései, nagyszámú, sokszor műremek után készült illusztrációi három évi fennállása után a katolikus női ifjúság legkedvesebb olvasmányává tettek. Szintén havonként jelen meg két ivnyi terjedelemben. *Előfizetési árak: egy évre négy korona. Megrendelhető az Orsolyák zárdájában Győrött.*

Kedves előfutárja a *Zászlónknak* és *Nagyasszonyunknak* elemi iskolás fiúk és leányok számára a *„Kis Pajtás”*. Igazi kis pajtása a vidám gyermekszeregek. Hetenként jelen meg, változatos, mulattató, bohókás olvasnivalókkal és képekkel, csengő-bongó rimű versekkel, ártatlan kópéságok leírásával. Amelyik gyerek egyszer a keze közé kapta, le nem teszi addig, míg végig nem olvasta és — nevette. *Előfizetési ára egy évre hat korona. Kiadóhivatala: Tököl-utca 10. szám.*

Magyei árvák főlvétele. A martonvásári árvaház igazgatóválasztmánya augusztus 31-én d. e. 11 órakor Szűts Jenő alispán-elnökletével gyűlést tartott, melyen a jelentkező hét árva közül a következők vétettek föl: Balog Julia (Füle), Halom Katalin (Füle), Kondró Ilona (Sós-kut), Nyári József (Ercsi) és Tólos Ferenc (Gyuró).

Pályázat ovónői állásra. A tóvárosi szat. Imre ovoda-egyesület *Rónai* Károlyné nyugdíjba vonulásával megürült ovónői állásra ez uton hirdető pályázatot. Felhívja tehát mindazokat, kik ez állást elnyerni óhajtják, hogy keresztelest, hatóságos orvosi bizonyítvány, oklevél s működési bizonyítvánnyal felszerelt kérvényükkel legkésőbb f. évi szept. 15-re alulirothoz nyújtsák be. Az állással természetben lakáson kívül 600 kor. fizetés, 200 kor. failletmény, 216 kor. datatartására s 60 kor. tisztogtatósi átalány van egybekötve. *K. Horváth* István belvárosi esperes plebános ovodaegyesületi elnök.

Esküvő. Bognár József parket-asztalos ma vezette oltárhoz Ebner Anna kislányt. Az esketési szertartást megható beszéd kíséretében Bardón István tétényi segédlelkész végezte.

Katonáknál. Egyik helybeli lap mai számában panaszos levelet közöl. A levelet, melyet a 69-ik gyalogezred póttartalékosai írtak, — nagyon furcsa világot vet a „pelyhedző állu hadnagycsákra” akik előkelő lenézással vagdossák a náluk idősebb, beszéletes társadalmi állásokat elfoglaló tartalékosok fejébe a gorombánál gorombább sértéseket. Hogy a rendesen parasztsorból kikerült attisztek az útától-rugástól sem irtóznak, azon nincs mit csodálni. Hogy reggel 7 óratól déli 12 óráig „fűrt” gyakorlatoznak, legtöbbszór teljes fűszerelésben, hát az a „dinc-reglama” böccességéből van. Hanem, hogy mért kell a póttartalékosoknak a folyosó kövein összezsúfolva heverniük, hogy miért kellett Graczer József tartalékos szakszervezetének éjnek idején kibuknia az emeleti ablakból, csak azért, mert a póttartalékosoknak még csak egy ócska petróleumlámpát sem tudnak gyújtani, azt csakugyan nem értjük. A felsőbb katonai hatóság talán segíthetne valamelyest a szegény póttartalékosokon.

— **Tekeverseny.** A Keresztény Keresk. Alkalmazottak köré szeptember 4-től szeptember 7-ig esztendőnké a kat. kőri tekepályán tekeverseny rendez, melyre ez uton hívja meg a kör tagjait és az érdeklődő közönséget. I. díj 3 üveg Törley pezsgő. II. díj 1 finom toakészlet. III. díj 2 üveg Törley pezsgő. IV. díj 1 üveg Törley pezsgő. V. díj 1 elegáns dohánytárca. 3 dobás díja 20 fillér. A díjak kiosztása szeptember 7-én (szombaton) este történik, mely után társasvacsera következik.

— **Jegyzőválasztás.** Pátka község képviselő-testülete Korniss Boldizsár tb. főszolgabíró elnöklete alatt Schön Adolf Pátka község volt segédjegyzőjét egyhangulag jegyzővé választotta. Az ekképen megüresedett segédjegyző állást Horváth József okl. jegyzővel töltötte be a képviselőtestület.

— **Rendőrsztrájk?** Még egyelőre csak annyi bizonyos, hogy hétfőn délelőtt Osváth Sándor és Mészáros István rendőrök a bajtársaik nevében emlékiratot adtak át Széchenyi Viktor gróf főispánnak. Az emlékiratban anyagi helyzetük javítását sürgetik. A főispán azzal bocsátotta el az emlékirat átadót, hogy tölle tölhetleg pártolni fogja a rendőröket. Ugy írlik, hogy a rendőrök javarésze inkább levelet a mundért, de nyomorúságos helyzetüket nem tűrik. Hát bizony még csak a *rendőrsztrájk* hiányzik!

— **Az utitárs.** Forster Antal 21 éves kocsis a múlt hónap 21-én hazafelé hajtott tekevaszontgyörgyri. A hazatérő kocsis egy lekényke állította meg utójában, s arra kérte őt, hogy vigye el egy darabig, nevezetesen a Hosszúhegyi pusztáig. Uközben a kocsis elaludt, a nem épen becsületes utitárs fejében pedig az a gondolat forgott, hogy a kiűnő alkalmat felhasználja a maga javára. A gondolatot tett követte s a kocsis megfosztotta 44 koronát tartalmazó erszényétől. Ezzel meglepett. A nagy meglepetésre ébredt kocsis hazajövetelénél a rendőrséghez sietett, megjelentvén a történeteket. A nyomozás megindult.

— **Lövőgyakorlatok áldozatai.** A katonai lövőgyakorlatok 3 szerencsétlen áldozatáról értesülünk Mezőkomáromból. A Pécsen állomásozó s a hadmenetek alkalmával nálunk is megforduló 19-ik honvéd gyalogezred Mezőkomáromban a múlt hó 30-án lövőgyakorlatokat tartott éles töltséssel. A gyakorlatok előtt három nappal vigyázatra intette a hatóság a környékbeli lakosságot, ennek dacára azonban az ottani uradalom tisztója kirendelte béreseit szántásra a határba. Így aztán a béresek engedelmességükért életükkel fizettek. A 6000 lépésre elhordó lövegek az 5000 lépésnyi távolságra dolgozó béresek közül hármat leterítették. A szerencsétlen emberek azonnal kiszüvegetek. A gyilkos löveg egy ökor pusztulását is előidézte. A felelősség kiderítésére a legnagyobbn nyomozás indult meg.

— **Díjtalan orvosi segély.** Hogy a balesetek, sebesülések, szerencsétlenségek esetén az orvosok mitéle díjazásban részesülnek, arra nézve a legújabb kiadott miniszteri rendelet a következőket mondja:

Hivatalos fölszólítás folytán teljesített orvosi első segélynyújtásért a hatósági orvosok külön díjazást nem számíthatnak. A nem hatósági orvosok részére azonban díjazásnak van helye.

— **Új vasúti állomás.** A kereskedelmiügyi miniszter elrendelte, hogy a Sárosd és Sárospatak közötti Szilfemajor megállóhely marharakodóval felszerelt rendes állomássá alakítsák át. A munkálatok már megkezdődtek, hogy az állomás még az ősszel megnyitható legyen. Ugyancsak elrendelte a kereskedelemiügyi miniszter, hogy Szilfemajor magy. kir. közalapítványi birtok a Budapest — környékbeli telefonhálózatba fűvétesse. Szeptember közepére adják át a forgalomnak.

— **Elkapta a gép.** A 9 estendő Miholics Ignác kukoricáért ment Kovács Ignác olajutcai lakoshoz. Kovácséknál javában morzsolták a kukoricát, még pedig géppel. A szerencsétlen gyerek addig motoszkált a gép körül, míg az egyszerűen elkapta és összezúzta balkezeének négy ujját. Miholics Nác't a Szent György kórházba ápolják. Az ügyészség vizsgálatot indított.

— **A sztrájk után.** Ismételtük: a *Sipkaszorosban minden csendes.* A hatóság erélyes intézkedése, az alkalmazott rendőri szigor megvilágosította a legsötétebb fejeket is. A kik egy héttel

ezelőtt még diadalmos hadvezéreknek érezték magukat, a kik föltételeket diktáltak a letiprott város sűrő-rívó lakosságának, ma a pángli-mellet húzzák a dratvát, kalapálnak, s belátják, hogy vannak puskák amelyek visszafelé sütnék el.

Ujabbán még a következőket tartóztatták le: Weiler Zsigmond (szabó). Molnár Gyula (pék), Szakál Sándor (pék), Zabreczky Ferenc (borbély), Pintér József, Rácz Mihály, Szolga István, Rozmann József, Tót Márkus, Böhm Bernát és Adler Adolf cipész-elvtársak.

Érdekesen kutatta ki a rendőrség a komáromi vonat megállítását. Valamelyik munkakerülőre gyanuja volt, tehát ráfogta, hogy a bűnösök közt volt. Az tagadta, de a nagy ijedelembe elárulta a másikat. A másik a harmadikat s fél nap alatt az egész banda együtt volt a városnál csöndesben.

Szuronyos csendőrök és rendőrök kísérték őket az ügyészség fogházába. Természetesen gyalog és a Nádor-utcán keresztül. A kibén volt annyi akasztófa humor, az föltartotta a fejét és elképzelte, hogy ő martyr. A legtöbb azonban lehajította a sápadt, búval beszegett orcáját, különösen, ha a feleségét, az a gyerekeit látta sírva a menet után ballagni, aztán ha nagyon érezte és nem tudta tovább tűrni, vakarózott ott, a hol azelelt nem, vagy csak ritkán szokott. Mikor aztán a törvényhához értek, kiűrt belőlük a panasza. Rettenetesen zúgolódni kezdtek, szidták a csöndest, meg a csöndest, de alaposan munkálkodó lakót.

— **Gyalázat!** disznóság! hogy milyen piszok fészekbe dugtak bennünket. Kérem, valamennyien meg... stb.

Lengyel Dávid fogházfelügyelő rögtön a helyzet magaslatára emelkedett és mosolyogva adta meg az utasítást a továbbiakra. Előkerült néhány elv- és szaktárs a börtön lakói közül, hoztak magukkal élesre, vagy nem élesre fent lönyirő ollókat. Lehúzták a ruhát a delikvensokról és nyakig beleültették őket a hideg vízbe. Mikor aztán jól megfürösztötték valamennyit, jött az elv- és szaktárs és egy amatőr jóakaróval, no meg annak hibaival olv simára nyírt a szabadság apostolainak dus fűjtjeit, hogy bármelyik daxli büszke lehetett volna a formás gradicsokra. Hogy a szabadság hősei és vértanúi közül nem egyik zokogva vált meg az ékes és a jobb időkből jól ápoltt fűrtöktől — az szintén könnyen érthető, de a fogház szabályai szerint rőndnek muszáj lönyni s a fogház szabályai szerint csak annyi lakót tarthatnak el, a mennyi a lisztán szerepel. Végül, hogy a diszes csapat teljesen méltó legyen a körülötte levő millióhoz, valamennyit durva daróc ruhába bujtatták. Persze egy kissé kellemetlen volt a dolog, szorított is, bő is volt, rövid is volt, hosszú is volt, ott is, a hol nem kellett, de az mindegy: A vörösekbeől szűrkék lettek.

Handler Gyula ezalatt szépen hazért. A viszontlátás örömeit nem nagyon élvezte, mert otthon nem örültek nagyon neki. Hír szerint az édes szülőföldről való hírtelen elutazása előtt 400 kemény koronát a zsebébe taítást dugni Handler ur, a mihez nem volt jussa s ezért a nehezteles sötét fölleget már megérkezése előtt gyülekeztek gondszántotta homlokra körül. Forgács ur állítólag megfogadta, hogy ezután tisztességes ember lesz belőle. Valamikor ugyanis tanulnia kellett volna, de ropant előszeretettel viseltetén a szekundák iránt, ádáz lelki tanárai a távozás hímes mezejére tessékelték. Forgács ur gondolt merészet és nagyot s elhatározta, hogy felcsap világot megváltó apostolnak. Cucilista lett. Uri cucilista! Pesten azonban a kollégák nagyon szégyenlették s azt mondták róla, hogy iszonyu számár. Ott nem boldogulván előtt Fehérvárra s itt csakugyan boldogult, megtalálván az ő birkait. A minir halljuk, mindégükük potom 2400 kor. évi rendes fizetést húzott, nem számítva a rendkívüli mellékjövödelmeket. Urak voltak s cserébe minden héten újabb és újabb sztrájkokat rendeztek. Mig hát vége lett az aranjuzei szép napoknak.

— **A világ 1907-ik évi gabonatermése.** A magyar királyi földművelésügyi miniszter most tette közzé a világ gabonatermelésének és a mutatkozó gabonaszükségletnek becslését a konzulátusok és a külföldi szak tudósítók jelentései alapján. A jelentés, konstatalván, hogy az abnormis időjárás általában megrontotta a termést, ezuttal is eszo-

portokba osztja az államokat és pedig gabonatermelő, de behozatal által is fedezetre szoruló államokra és kivételre is termelő államokra. *Behozatalra* szorul: Nagybritánia, Írország, Franciaország, Németország, Ausztria, Olaszország, Hollandia Svájc, Belgium, Dánia, Svédország, Norvégia; Spanyolország, Portugália, Görögország, Egyiptom és Brazília. *Földönleggel* bir rendszerint: Magyarország, (Horvát és Szlavonország), Bosznia és Hercegovina, Oroszország, Románia, Bulgária és Kelet-Rumélia, Törökország, Szerbia, Kelet-India, az amerikai Egyesült-Államok, Kanada, Argentina, Csile, Uruguay, Ausztrália, Algír, Tripolis és Tunisz; saját terméséből él, vagy bevételre van utalva; Mexikó, Japán, Perzsa, Cyprus szigetei Fokföld és Paragvay.

— **Czimbalom-tanítás.** Az orsz. zenei akadémiái módszer szerint új czimbalom tanzakol nyitok, a mire tanulóanyagokat elfogadok. *Jelenkezni lehet f. é. szept. 10-től. Sarló-u. 3. sz. a. Glüss Isabella.*

— **Eltűnt ridikül.** Stuber Sándorné, dunaföldvári lakos fiával, kit beiratni hozott Fehérvárra, tegnap este a Magyar Királyban vacsorált. Vacsora után eltávozott, ridiküljét azonban, melyben 300 koronát tartalmazó erszénye is volt, az étteremben feledte. Mikor fölfedezte a deficitet, tüstént keresésére indult, de az étteremből azonban valaki már elemelte. A szerencsés elemelőt már nyomozza a rendőrség.

— **Öngyilkosság.** Cseh Pál 28 éves sárszentmihályi cipészlegény szerdán d. u. agyonlőtte magát. A szerencsétlen ember győgyithatlan tudóbjában szüvedett és ennek a gyötrelmei elől menekült a halálba.

ZENEISKOLA.

Van szerencsém az igen tisztelt szülőök és az érdeklődők szives tudomására hozni, hogy **folyó évi szeptember hó 1-én Távirda-utca 21. sz. a. (saját ház)**

ZENEISKOLÁT

nyitok.

Zeneiskolámban úgy kezdők, mint haladók felvételnek egyelőre: **hegedű, mely hegedű, gordonka és cimbalom** tanfolyamra.

A tanítás hetenként 2-szer és 3-szor történik, mikor is minden növendék az általa választott hangszernek gyakorlati és a megfelelő elméleti oktatásában részesül. A növendékek tanítása minden tanszakon csoportonként történik. Egy-egy csoportban legfeljebb 4 növendék van, mely csoport egyenlő tehetségű és készségű növendékekből lesz összeállítva.

Az órarend akként lesz beosztva, hogy a városban levő összes tanintézetek növendékei a Zeneiskolat akadálytalanul látogathassák.

A tanítványok felvételét **folyó évi augusztus hó 28-tól naponta d. u. 3—5-ig** eszközölöm.

Tandij. Bármelyik hangszerre évi (10 óra) **40, illetve 60 korona**, mely összeg félvétenként, t. i. szeptember és február hó 1-én előre fizetendő, de havi részletekben is fizethető előre. Az oktatás a m. kir. orrszágos Zeneakadémia tananyaga szerint történik.

Felnöttek részére külön, esti tanfolyam! Magánórák külön meg egyezés szerint!

Midőn ezen új vállalkozásommal a m. t. közönség elé lépek, kérem ahhoz jóindulatu támogatásukat és bizalmukat, melyet közel másfél évtizedes helybeli működésem alatt élvezni szerencsés voltam.

Székesfehérvár, 1907. augusztus hó.

Maradtam kiváló tisztellett

JÁMBOR ZSIGMOND
zenetanár.